

[Simonsen.]

punkt. Jeg gør opmærksom på, at det forslag, jeg omtalte i min ordførertale, der svarede til 300 mill. kr., jo var et ændringsforslag, som var stillet efter udvalgsbehandlingen her i folketinget, så det forslag ligger i og for sig klart. Derfor kan der ikke være noget problem, hvis det var socialdemokratiets politik, i at gennemføre dette i forbindelse med de tekniske ændringer, som vedrører selve indregningen i grundbeløbene.

Jeg vil gerne sige, det er stadig væk ikke regeringen, vi kritiserer, fordi man har fulgt en ramme, som vi finder økonomisk forsvarlig. Det, vi kritiserer, er socialdemokratiets politik over for pensionisterne forud for og under valgkampen, som har givet pensionisterne en forkert fornemmelse af, hvad der egentlig var socialdemokratiets politik.

Finn Christensen: Jeg vil først og fremmest benytte lejligheden til at sige tak til ministeren for de tilsagn, jeg fik vedrørende pensionisternes forhandlingsret og vedrørende etablering af en form for automatisk regulering af pensionerne i forhold til de reallønsforbedringer, der sker på arbejdsmarkedet.

Jeg vil endvidere gerne sige nogle ord til de venlige bemærkninger, der er gjort af henholdsvis fru Nathalie Lind og hr. Simonsen om disse spørgsmål. Jeg har følt det skjulte drilleri, men jeg synes, det er en lille smule urealistisk og en lille smule forkert, særlig på baggrund af ministerens udtalelser, at hr. Simonsen nu én gang til går op og slår fast, at der her er tale om at løbe fra socialdemokratiske valgløfter.

Når vi nu skal være helt ærlige i denne sag — og det bør vi vel altid være, når vi drøfter tingene her i folketinget — så er det jo en kendsgerning, at den forrige regering evig og altid proklamerede, at der ikke måtte ske forringelser på det sociale område, og dog så vi jo i en lang række situationer usammenhængende sådanne forringelser. Det måtte medføre, at en aktiv opposition, hver evige eneste gang noget sådant skete — og det skete også i forbindelse med drøftelserne om pensionisternes forhold — måtte reagere på det enkelte punkt uden i øvrigt at have mulighed for at reagere på sammenhængen i problemstillingen.

Nu har vi en socialdemokratisk regering,

og jeg har på socialministeren forstået, at nu vil der foregå en sådan koordinering af problemerne, og det første, der vil blive taget op, er bl. a. hele problemstillingen omkring disse pensioner, deres efterslæb, og hvad der måtte være at gøre i den forbindelse. Det siger jeg tak for, idet jeg forudsætter, at den rent tekniske side af behandlingen af dette spørgsmål må få den foreslåede hurtige gang gennem folketingsudvalget.

Valbak: Det, der kalder mig herop, er to ting. Den første er, at jeg gerne vil gentage et spørgsmål vedrørende den automatiske regulering, som jeg ikke helt fik klarlagt af socialministeren. Jeg refererede, hvordan vi så på det, og sagde, at vi nu må have lavet et automatisk virkende reguleringssystem, sådan at pensionisternes pensioner automatisk udvikles i takt med de erhvervsaktives disponible indkomster. Jeg vil gerne endnu en gang spørge socialministeren, om socialministeren vil give tilsagn om at fremme en løsning af dette problem på det grundlag, jeg her har skitseret.

En ting til. Der er blevet talt om tekniske ændringer, og at disse forslag er af teknisk karakter. Jeg tror derfor, at hr. Finn Christensen bør lade være med at forsøge at sidesteppe mere i denne sag. Det, det jo nemlig drejer sig om — og det har jeg sagt tidligere — er, at det, der skiller socialpolitikere, ikke så meget er realiteterne, men om de føler sig medansvarlige til enhver tid for pengeskassen, eller de ikke gør det. Jeg kan love denne regering, at vi vil gøre det også i opposition.

Må jeg gøre opmærksom på én ting til. Må jeg referere, hvad hr. Kurt Brauer sagde ved andenbehandlingen af denne lovgivning i foråret. Det siger jeg til den nye socialpolitiske ordfører, som her meget kort — forstår jeg godt — anbefalede disse lovforslag. Hr. Kurt Brauer sagde — og jeg henviser herved til Folketingstidende 1970-71 sp. 6540 — den 17. maj i år noget i retning af, at det er sidste gang i forhåbentlig lang tid, at regeringspartierne får lejlighed til at tage stilling til pensionisternes kår. Et kommende flertal vil nedstemme disse partier. Nu har man i hvert fald endnu en gang haft lejlighed til at stemme for, hvad man dengang sagde.

Jeg tror desværre, at dette er første, men